

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2To/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6322010316
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6322010316.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára a sudcov JUDr. Michaely Bucekovej, PhD. a JUDr. Štefana Juhása v trestnej veci obžalovaných A. B. a C. D., stíhaných pre prečin týrania zvierat podľa § 378 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b) Tr. zák. v znení účinnom do 31.10.2020 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí dňa 21. februára 2024, o odvolaní obžalovaných A. B., C. D. a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Brezno sp. zn. 3T/89/2022 zo dňa 11. 05. 2023, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Brezno, sp. zn. 3 T/89/2022 zo dňa 11.05.2023 vo výroku o treste a jeho spôsobe výkonu u oboch obžalovaných.

Krajský súd rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom E., C. XXXX/XX

o d s u d z u j e

podľa § 378 ods. 2, § 41 ods. 1, § 56 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j), § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.10.2020 na úhrnný peňažný trest vo výmere 1.000,- (jeden tisíc) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. v prípade, ak bude peňažný trest zo strany obžalovaného A. B. úmyselne zmarený, určuje sa mu náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Ďalej sa obžalovaný C. D., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom E., F. XXX/XX

o d s u d z u j e

podľa § 378 ods. 2, § 41 ods. 1, § 56 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j), § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.10.2020 na úhrnný peňažný trest vo výmere 200,- (dvesto) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. v prípade, ak bude peňažný trest zo strany obžalovaného C. D. úmyselne zmarený, určuje sa mu náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac.

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných A. B. a C. D. z a m i e t a .

Ostatné výroky v napadnutom rozsudku zostávajú zrušením nedotknuté.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 3T/89/2022 zo dňa 11.05.2023 boli obžalovaní A. B. a C. D. uznaní vinnými z prečinu týrania zvierat podľa § 378 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b) Tr. zák. v znení účinnom do 31.10.2022 spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 08.05.2020, v čase od 12:30 hod. do 13:00 hod. v blízkosti Lyžiarskeho strediska E. G., okres Brezno, spoločne prišli k dvom psom plemena Nemecký ovčiak, ktorých majiteľom bol B. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D., D. XX/XX, I. G., ktoré sa samostatne, bez svojho majiteľa voľne pohybovali a v tom čase sa nachádzali na parcele registra KN - C Č. XXXX/X J. katastrálnom území E., obec E., okres Brezno, na trávinatej ploche v blízkosti uvedeného lyžiarskeho strediska, pričom C. D. gestikuláciou a pohybmi upútal pozornosť psov, zdržiaval ich a bránil psom z miesta ujsť a A. B. za použitia svojej legálne držanej strelnej zbrane - opakovacej malokalibrovky, kalibru 22 H. K., ktorú si doniesol so sebou, bezdôvodne na týchto psov opakovane vystrelil, čím uvedeným psom za použitia strelnej zbrane spôsobil defekt (strelné zranenie) v oblasti hlavy, čím im spôsobili zranenia nezlučiteľné so životom, čo vyvolalo u oboch psov exitus, pričom tým C. D. a A. B., obaja ako členovia poľovníckej stráže, konali v rozpore s ustanovením § 22 ods. 2 písm. b) zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti a o zmene niektorých zákonov ako aj s ustanovením § 29 ods. 1 písm. f) zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nakoľko ku zastreleniu psov došlo vo vzdialenosti menšej ako 200 metrov od najbližších pozemných stavieb, konkrétne objektov č. XX, L. XX a č. XX označených v obhliadke miesta činu dňa 18.11.2020 a zameraných od miesta spáchania skutku v technickej správe M. E. D. - Geodetické a kartografické práce zo dňa 18.11.2020, pretože v zmysle znaleckého posudku č. XXX/XXXX, znalca z odboru Stavebníctvo, odvetvia Pozemné stavby, Odhad hodnoty nehnuteľností, Odhad hodnoty stavebných prác, M. N. G., objekty č. XX, L. XX a č. 16 sú pozemné stavby v zmysle § 43a ods. 2) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov, pričom následne telá zastrelených psov odtiahli s previazanými labami s pomocou textilného lana do lesného porastu v časti zvanej J., v katastrálnom území E., okres Brezno, kde ich voľne ponechali, čím týmto konaním spôsobili v zmysle záverov znaleckého posudku znalca z odboru veterinárstvo - kynológia, M. G. C. J., zapísaného v zozname znalcov MS SR, ev. číslo 914812, škodu pre B. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D., D. XX/XX, I. G., vo výške 561,- Eur.

Za toto konanie súd obžalovanému A. B. podľa § 378 ods. 2, § 41 ods. 1, § 38 ods., 2, 3 Tr. zák. účinného do 31.10.2020 uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok.

Obžalovanému C. D. podľa § 378 ods. 2, § 41 ods. 1, § 56 ods. 1, 2, § 38 ods., 2, 3 Tr. zák. účinného do 31.10.2020 uložil úhrnný peňažný trest vo výške 200,- Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. v prípade, ak bude peňažný trest zo strany obžalovaného C. D. úmyselne zmarený, určil mu náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov .

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obaja obžalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenému B. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., D. XX/XX, škodu vo výške 561,- Eur.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení podali odvolanie obžalovaní A. B. a C. D., prostredníctvom svojho obhajcu, a to proti výrokom o vine a treste, pričom z písomných dôvodov odvolania vyplynulo, že toto obhajoba podala v celom rozsahu pre nesprávnosť napadnutých výrokov ako aj pre nezákonnosť, nakoľko v trestnom konaní nebolo vôbec bez akýchkoľvek pochybností dokázané, že sa skutok stal tak, ako to vyplýva z obžaloby a napadnutého rozsudku a zároveň, že skutok je trestným činom, a teda, že obžalovaní 1/ 2 / spáchali prečin nebezpečného vyhrážania tak, ako je to opísané v skutkovej vete podanej obžaloby. Odvolanie smeruje aj voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Ďalej z písomných dôvodov odvolania vyplynulo, že obhajoba má za to, že je potrebné zrušiť napadnutý rozsudok, pričom opísala obsah ust. § 321 ods. 1 Tr. por. písm. a) až f) a po zrušení napadnutého rozsudku v zmysle uvedených ustanovení treba vo veci urobiť nové rozhodnutie, preto navrhla

napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Alternatívne navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vo veci rozhodol sám tak, že obžalovaných 1/ a 2/ spod obžaloby oslobodí, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok tak, ako je opísaný v napadnutom rozsudku, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní, resp. skutok nie je trestným činom.

Ďalej obhajoba ozrejmila, čo sa vyžaduje pre naplnenie subjektívnej stránky trestného činu a vysvetlila pojem zavinenie. Vo vzťahu k úmyslu páchatela trestného činu poškodzovania cudzej veci uviedla, že tento musí smerovať k zničeniu veci ako aj k spôsobeniu škody na cudzom majetku. Obžalovaný B., ako člen poľovnej stráže, psov usmrtil s úmyslom ochrany zveri v poľovnom revíri, ako to umožňuje ust. § 29 ods. 1 písm. f) zák. č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Konal tak až potom, ako sa pokúsil neúspešne odchytiť psov.

Dňa 02.03.2023 sa jednalo o voľne sa pohybujúce psy v poľovnom revíri, nejednalo sa o poľovnícke psy, nemali nasadený obojok alebo prsný postroj, pričom po nezdarenom odchyte z dôvodu vykazovania známky agresivity sa obžalovaný B. rozhodol využiť svoje oprávnenie člena poľovníckej stráže a jednou presnou ranou bezbolestne každého z nich usmrtil.

Súčasne obhajoba poukázala na situáciu v obci Polomka, ktorej kataster sa nachádza v E. O., ktorá má opakované problémy s túlavými psami, ktoré pochádzajú z neďalekej rómskej osady vzdialenej asi 800 m vzdušnou čiarou od miesta usmrtenia psov. Títo psi sa často pohybovali v poľovníckom revíri, štvú zver a spôsobujú tak nemalé škody. Ako vyplynulo z výsluchov v prípravnom konaní a pred súdom, psy boli ušpinené, mokré, bez obojkov, preto sa obžalovanému B. dôvodne javili ako túlavé psy. Nemal vedomosť, že ide o cudziu vec, a teda ani, že výkonom vyššie uvedeného práva spôsobí škodu na cudzom majetku. Pre absenciu vedomostnej zločky zavinenia tak nie je daný úmysel k spáchaniu trestného činu poškodzovania cudzej veci.

Pokiaľ ide o súdom ustálené objekty 10, 11 a 16, že sú pozemnými stavbami, teda, že k výkonu práva podľa § 29 ods. 1 písm. f) zákona o poľovníctve nedošlo, obhajoba podotkla, že ak obžalovaný B. nesprávne vyhodnotil, že objekt XX, XX P. XX nie je stavbou, resp. nesprávne odhadol svoju vzdialenosť od týchto objektov, opäť môže ísť len o nedbanlivostné zavinenie, keďže obvinený sa bez primeraných dôvodov spoliehal, že koná v súlade so zákonom.

V tejto súvislosti obhajoba namietla ako absurdné domnienky prvostupňového súdu, že obaja obžalovaní majú ako členovia poľovníckej stráže poznať každý objekt nachádzajúci sa v poľovnom revíri.

V neposlednom rade obhajoba poukázala na ust. § 4 zák. č. 282/2002 Z.z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení neskorších predpisov a v tejto súvislosti uviedla, že majitelia a držiteľia psov majú nielen práva, ale aj povinnosti. Súčasne poukázal na to, že poškodený v rozpore s povinnosťou uloženou na základe zákona umožnil voľný pohyb psov v dôsledku nedostatočného zabezpečenia ich chovného priestoru. V tomto smere obhajoba priložila vedome odkazy na medializované incidenty plemena Nemeckého ovčiaka útočiaceho na ľudí.

V závere odvolania namietala aj nesprávne právne posúdenie prejednávaneho skutku ako trestného činu týrania zvierat podľa § 378 ods. 1 písm. c) a nasl. Tr. zák. účinného do 31.10.2020. Vysvetlila pritom pojem „utýranie zvierat“ podľa § 22 ods. 3 zákona o veterinárnej starostlivosti. V tejto súvislosti poukázala na absenciu odôvodnenia v napadnutom rozsudku týkajúcu sa otázky, akým spôsobom boli usmrtené psy, či bolestivým, alebo inak surovým alebo trýznivým spôsobom.

Ďalej poukázala na závažné porušenia práva obhajoby v súvislosti s procesným postupom prvostupňového súdu pri vykonávaní dôkazov, a to na hlavnom pojednávaní dňa 02.02.2023, kde pred výpoveďou obžalovaného C. D. konajúca sudkyňa neoboznámila s výpoveďou obžalovaného B., nepoučila svedkov a nedala obžalovaným možnosť vyjadriť sa k výpovedi svedkov. Rovnako tak dňa 11.05.2023, kedy po výpovedi znalcov M. D., M. G. a svedka M. A. nedala možnosť sa obžalovaným k týmto výpovediam vyjadriť.

Zároveň, pokiaľ ide o konanie obžalovaného C. D., ten popieral spáchanie skutku uvedeného v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Zbraň pri skutku nemal a nepoužil, preto trvá na tom, že na hlavnom pojednávaní nebolo dokázané, že skutok spáchal C. D.. Existujú vážne pochybnosti o správnosti

skutkových zistení v napadnutom rozsudku. Odvolal sa na plnenie zákonnej povinnosti uposlúchnuť výzvu a ísť s obžalovaným B., ale nemal a nešiel tam s úmyslom psov zastreliť, čím absentuje jeho subjektívna stránka. Obžaloba jednoznačne nepreukázala, ako sa mali obžalovaní dohodnúť na odstrel psov, keď ani jeden to nemal v úmysle.

Súd nevyhodnotil ani zákonne a správne výpoveď najdôležitejšieho svedka (zároveň znalca z odboru poľovníctva a lesníctva), pretože sa nevysporiadal s jeho názorom a prisvojil si len názory znalca z oblasti kynológie, ktorý hodnotil povahu oboch psov – svorky podľa fotiek.

V úplnom závere obhajoba konštatovala, že obžalovaní majú už teraz v dôsledku trestného stíhania odobraté zbrane podľa § 54 ods. 1 s poukazom na § 19 ods. 1 zák. č. 190/2003 Z.z. o zbraniach a streľive, pričom obžalovaný C. D. zbraň pri skutku nemal a nepoužil ju, čím by po právoplatnom odsúdení stratil bezúhonnosť v zmysle tohto zákona. Ďalej im hrozí aj trest nevydaním odovzdaných zbraní policajnému zboru a zbrojného preukazu, pretože pri právoplatnom odsúdení za trestný čin týrania zvierat už nespĺňajú podmienku bezúhonnosti, hoci tam ani jeden z nich nešiel s úmyslom zabiť. Preto obhajoba v závere konštatuje, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov nepostupoval dôsledne v zmysle zásad Trestného poriadku, ale jednostranne s vopred pripraveným záverom uznať obžalovaných za vinných a uložiť im trest.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie aj okresný prokurátor, a to proti výroku o treste, ktoré bolo súdu doručené dňa 23.06.2023. Z písomných dôvodov odvolania v podstate vyplynulo, že okresný prokurátor sa stotožnil s hodnotením prvostupňového súdu, pokiaľ ide o osoby páchatel'ov, nestotožnil sa však s hodnotením existencie príťažujúcich okolností u oboch obžalovaných v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zák. Obžalovaní sa totiž dopustili viacerých trestných činov, tak ako to v napadnutom rozsudku konštatuje aj prvostupňový súd, a to prečinu týrania zvierat podľa § 378 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b) Tr. zák. v znení účinnom do 31.10.2020 spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., tak isto spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. Z uvedeného dôvodu u oboch obžalovaných mala byť zistená nielen poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., ale aj príťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., teda, že obžalovaní spáchali viac trestných činov. Mal byť zistený rovnomerný pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností a z tohto zistenia bolo potrebné vychádzať pri ukladaní trestu obžalovaným, teda neukladať im trest zohľadňujúci prevahu poľahčujúcich okolností.

Pri ukladaní trestov z hľadiska hodnotenia základných zásad pre ukládanie trestov, preto nebolo možné konanie obžalovaných vyhodnotiť ako skratové a nepremyslené. Z hľadiska zavinenia a pohnútky mal prvostupňový súd vziať do úvahy jednoznačný jednotiaci a priamy úmysel oboch obžalovaných spáchať skutok, ktorý sa im kladie za vinu. Prvostupňový súd v tejto súvislosti konštatoval, že usmrtené psy „nejavili známky túlavých psov, neboli ošarpané, vychudnuté, mali peknú srst'“. Všetci svedkovia, ktorí boli priamymi svedkami predmetného skutku sa zhodli na tom, že dané psy sú chované. Obžalovaní teda bez ohľadu na zreteľný dobrý zjav dotknutých psov – odlišujúcich psov od túlavých konali jednoznačne s úmyslom tieto psy usmrtiť.

Prokurátor sa v tejto súvislosti stotožnil so závermi prvostupňového súdu, ktoré uvádzal v odôvodnení napadnutého rozsudku z hľadiska kritérií spôsobu spáchania činu a jeho následku. V tejto súvislosti súd konštatoval, že predmetný skutok sa stal 08. mája, teda počas štátneho sviatku, dňa voľna, kedy sa v danej lokalite nachádzalo zvýšené množstvo turistov. Obžalovaný B. sám uviedol, že videl hore asi vo vzdialenosti 500 m rodinu s deťmi. Ďalej predmetné psy neboli v lesnom poraste, ale boli na kraji lesného porastu, medzi druhou a treťou podperou lyžiarskeho vleku podľa výpovede svedkyne Q., teda v blízkosti turistického chodníka, kde sa pohybovali turisti. Zároveň sa nachádzali asi 200 m od reštaurácie, kde taktiež na terase sedeli rodiny s deťmi. Tieto skutočnosti obžalovaný nezobrali do úvahy. Podľa prokurátora spôsob spáchania činu, ako aj jeho následok, v žiadnom prípade nemôže u obžalovaných odôvodňovať uloženie menej prísneho trestu, skôr naopak, je ho potrebné vyhodnotiť negatívne, keďže jednak konanie obžalovaných malo potenciál ohroziť aj ďalšie prítomné osoby. V tomto smere poukazuje na surové a necitlivé správanie obžalovaných, ktorí usmrtené psy ťahali na lane za motorovým vozidlom do lesného porastu, kde ich ponechali.

Pokiaľ ide o uložené tresty obom obžalovaným, prokurátor dospel k záveru, že tieto sú neprimerané, pričom považoval za potrebné konštatovať, že hodnotenie osôb obžalovaných bolo premietnuté do

priznania poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák., avšak bolo potrebné do úvahy vziať aj priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. Zároveň bolo v neprospech obžalovaných potrebné vyhodnotiť, tak spôsob spáchania činu, ako aj jeho následok. Pokiaľ ide o konanie obžalovaného C. D., prokurátor sa stotožnil so závermi prvostupňového súdu ohľadom úlohy tohto obžalovaného pri páchaní skutku. Konanie obžalovaných je potrebné vyhodnotiť tak, že malo znaky plánovitosti ich konania, rozdelenia úloh a jednoznačného postupu pri páchaní činu, ako aj po ňom. V závere odvolania potom prokurátor poukázal na generálnu prevenciu, ktorú podľa neho pri ukladaní trestu nebolo možné opomenúť. Z uvedeného dôvodu navrhol napadnutý rozsudok vo výroku o treste u oboch obžalovaných zrušiť a aby odvolací súd sám rozhodol tak, že uloží obžalovaným úhrnný podmienený trest odňatia slobody vo výmere 18 až 24 mesiacov, pričom výkon trestu im podmiennečne odloží na skúšobnú dobu vo výmere 18 až 24 mesiacov, alternatívne obžalovanému C. D. uložiť úhrnný peňažný trest vo výške nie nižšej ako 600,- Eur s primeraným náhradným trestom odňatia slobody pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí konštatoval, že dôvody ich odvolania na verejnom zasadnutí boli podrobne zreferované, v tejto súvislosti navrhol, aby obom obžalovaným bola priznaná aj priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., teda, že spáchali viac trestných činov a navrhol obom obžalovaným uložiť vyššie podmienené tresty tak, ako to vyplýva z ich písomného odvolania. Vo vzťahu k odvolaniam obžalovaných, tieto navrhol zamietnuť.

Obhajca obžalovaných na verejnom zasadnutí sa pridrižoval písomných dôvodov ich odvolania, pokiaľ ide o odvolanie okresného prokurátora, toto požiadal zamietnuť. Tak isto požiadal rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a oboch obžalovaných spod obžaloby oslobodiť, alternatívne navrhol vec po zrušení vrátiť okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Zástupca poškodeného na verejnom zasadnutí navrhol, aby súd priznal poškodenému náhradu škody, teda, aby krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu, pokiaľ ide o výšku škody.

Zástupkyňa poškodeného C. D. právo na konečný návrh nevyužila.

Obžalovaný A. B. na verejnom zasadnutí uviedol, že chce, aby súd rozhodol spravodlivo, nerozumie tomu, čím sa previnil obžalovaný D., nezvykne reagovať neuvážene, keďže v minulosti bol aj v misii v Juhoslávii, v súčasnej dobe je na starobnom dôchodku, ktorého výška je 850,- Eur. Je mu to ľúto, poukázal na to, že má zbrane odobrané už viac ako 3 roky. V závere svojho vyjadrenia poukázal na to, že po prijatí nového zákona o zbraniach a strelive, pokiaľ bude za tento skutok odsúdený, už sa nikdy nebude môcť uchádzať o zbrojný preukaz.

Obžalovaný C. D. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa cíti byť nevinný, na miesto išiel ako člen poľovnej stráže, počúval príkaz od svojho nadriadeného, nič nespravil, nemal ani zbraň, len tam stál.

Na podklade podaných odvolaní Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolania obžalovaného A. B. a C. D. nie sú dôvodné a odvolanie okresného prokurátora je sčasti dôvodné.

Podstatou odvolania oboch obžalovaných bolo napadnutie rozsudku súdu prvého stupňa v celom rozsahu pre nesprávnosť napadnutých výrokov, ako aj nezákonnosť, pretože v trestnom konaní nebolo bez akýchkoľvek pochybností dokázané, že skutok sa stal tak, ako to vyplýva z obžaloby a napadnutého rozsudku a zároveň, že skutok je trestným činom, a teda, že obžalovaní 1), 2) spáchali prečin nebezpečného vyhrážania tak, ako je to opísané v skutkovej vete podanej obžaloby (pozn. predsedu senátu, obžalovaný 1/ a 2/ v obžalobe neboli obvinení zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania, ale z prečinu týrania zvierat podľa § 378 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b) Tr. zák. v znení účinnom do 31.10.2020 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.). Ďalej odvolanie smerovalo aj voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Obhajoba preto navrhla zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne, aby odvolací súd oboch obžalovaných spod obžaloby oslobodil, pretože alebo dokázané, že sa stal skutok, resp. skutok nie je trestným činom.

S týmito závermi obhajoby sa odvolací súd nestotožnil. Zistený skutkový stav totiž má oporu vo vykonaných dôkazoch, ktoré okresný súd vyhodnotil v súlade s požiadavkami ust. § 2 ods. 12 Tr. por.

V rámci prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov (str. 14 až 19 napadnutého rozsudku).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou oboch obžalovaných, pričom aj odvolací súd musel konštatovať, že obžalovaných usvedčovali zo spáchania skutku svedkovia M. Q., ktorá ráno v predmetný deň videla, ako tam pobejú psy, boli to krásne veľké huňaté psy. Všimla si spolu s manželom, že keď išli ľudia okolo, tak tie psy vbehli do hôrky, a keď odišli, tak z tade vyšli. Následne videli, ako prišlo auto, ktoré smerovalo k psom a ďalej opísali priebeh zastrelenia psov vrátane zaviazania zastrelených psov lanom za motorové vozidlo a ich odťahnutie.

Rovnako svedkyňa M. B. J. pozorovala psov priblížením cez fotoaparát a opísala psov ako nádherných vlčiakov, ktorí boli udržiavaní. Priblížením cez fotoaparát pozoroval psy aj svedok K. R., ktorý psov opísal ako ušľachtilé psy, ktoré boli niekde chované, neboli uľúľané. Obaja svedkovia sa nachádzali vedľa reštaurácie, pričom na mieste boli pracovne ako ochranári, ktorí spolu s ďalšou kolegyňou A. vykonávali terénny prieskum.

Výpovediam svedkov zodpovedali aj závery veterinárky B. H. G., ktorá vykonávala pitvu predmetných psov, pričom konštatovala, že pred usmrtením boli psy v dobrom stave, starší pes, ktorého vek určila odhadom na 13 rokov, vyzeral adekvátne na svoj vek, psy neboli vychudnuté, nebolo viditeľné, že by trpeli hladom. Mladší pes bol vo veľmi dobrej kondícii.

Vzhľadom na vyššie zistení skutkový stav potom ani odvolací súd nemohol uveriť tvrdeniam obžalovaných, že „psy pred usmrtením vyzerali ako túlavé, ako keby boli z rómskej osady, boli zanedbané, špinavé, uľúľané“. Obžalovaný D. navyše uviedol, že boli vychudnuté.

Túto obhajobu obžalovaných vzhľadom na dôkaznú situáciu musel aj odvolací súd vyhodnotiť ako účelovú, ktorá mala obžalovaných zbaviť trestnej zodpovednosti alebo túto znížiť na minimum.

Okresný súd správne vyhodnotil aj tvrdenie obžalovaných, že predtým, ako predmetné psy usmrtili, sa ich snažili odchytiť. Toto tvrdenie bolo vyvrátené tiež výpoveďami svedkyne M. J. a svedka R. (ako je uvedené na str. 17 prvý odsek napadnutého rozsudku). Toto tvrdenie o možnom odchyte psov je z hľadiska použitej právnej kvalifikácie irelevantné, keďže obžalovaní v prípade dodržania zákonných podmienok na odstrel psov nemali ako poľovná stráž povinnosť ich odchytiť, čo prvostupňový súd správne konštatoval.

Ďalej nepravdivé bolo aj tvrdenie obžalovaných, že predmetné psy boli agresívne. Ako sa k nim približovali, začali vrčať. V tomto smere správanie psov a ich reakciu na prítomnosť obžalovaných vysvetlil znalec z odvetvia kynológie M. G. C. J., ktorého závery korešpondovali s výpoveďami svedkyne M. J., ktorá v tomto prípade uviedla, že bolo vidno, že psy sú socializované, jeden bol ranený, kríval a ležal, bol napokrají síl. Druhý pes sa ho snažil donútiť, aby pokračoval, ale on nevládal. Psy sa starali o seba, nereagovali a nevšímali si ľudí. Rovnako svedkyňa Q. konštatovala, že keď išli ľudia okolo psov, tak tieto vbehli do hôrky a keď ľudia odišli, tak z tade vyšli. Rovnako zo zadovážených fotografií bolo preukázané, že jeden pes pred strelbou ležal a druhý stál. Z uvedeného dôvodu ani odvolací súd nemohol uveriť tvrdeniam obžalovaných o agresivite psov a vyhodnotil ho ako účelovú obhajobu.

V tomto smere prvostupňový súd obhajobu obžalovaných v tom, že znalec z odboru kynológie M. G. J. posudzoval správanie psov len z fotografií, vyhodnotil ako irelevantnú, keďže správanie psov mal súd preukázané nielen zo záverov znalca, ale aj z výpovedí priamych svedkov, ktorí jednoznačne uvádzali, že psy neboli agresívne.

Na druhej strane odvolací súd vzal v úvahu tvrdenie obžalovaných a v konečnom dôsledku aj výpoveď svedka H. – starostu I. E., že v čase skutku bola situácia s túlavými psami dlhodobo zlá. Preto si objednali službu odchyту psov. Jednalo sa hlavne o túlavých psov z cigánskej osady. Svedok aj viackrát komunikoval s obžalovaným B., ako predsedom poľovníckeho združenia, ktorý ho upozorňoval na to, že v obci je veľa túlavých psov.

V konečnom dôsledku odvolací súd sa stotožnil s názorom obhajoby, že poškodený umožnil voľný pohyb psov v dôsledku nedostatočného zabezpečenia ich chovného priestoru. K tomu je však potrebné podotknúť, že z výpovede poškodeného tiež vyplynulo, že bráničku jeho oplotenia ponechala tretia osoba otvorenú. Táto skutočnosť však nemala podstatný vplyv na právnu kvalifikáciu konania obžalovaných. To, že niekto iný poruší zákon, prípadne spácha priestupok, nemôže zbaviť trestnej zodpovednosti obžalovaných.

Z vyššie uvedených dôvodov prvostupňový súd potom správne zistil skutkový stav, ktorý vyhodnotil v zmysle zásad hodnotenia dôkazov tak, ako to uviedol na str. 14 až 19 napadnutého rozsudku, s ktorými závermi sa krajský súd stotožnil, a aby sa neopakoval, v podrobnostiach naň poukazuje.

V tomto smere nebolo možné sa stotožniť ani so záverom obhajoby o nesprávne použitej právnej kvalifikácii podľa § 378 ods. 1 písm. c) nasl. Tr. zák. Okresný súd aplikáciu tohto ustanovenia podrobne odôvodnil na str. 18 až 19 napadnutého rozsudku. S obhajobou sa v tomto prípade dá stotožniť len pokiaľ ide o to, že obaja obžalovaní boli členovia poľovnej stráže, teda, že mali oprávnenie na usmrtenie v poľovnom revíri voľne sa pohybujúceho psa vo vzdialenosti väčšej ako 200 m od najbližšej pozemnej stavby, to sa nevzťahuje na poľovníckeho psa a na psa, ktorý má nasadený obojok alebo prsný postroj, pričom tieto musia byť vo výraznej farbe odlišnej od farby jeho srsti (§ 29 ods. 1 písm. f) zák. č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Okresný súd preto správne konštatoval, že toto oprávnenie nie je absolútnym právom, ale že na takýto postup musia mať členovia poľovnej stráže splnené zákonné podmienky, a to:

- ide o voľne pohybujúceho psa v poľovnom revíri,
- pes sa pohybuje vo vzdialenosti väčšej ako 200 m od najbližšej pozemnej stavby,
- nesmie ísť o poľovníckeho psa a psa, ktorý má nasadený obojok alebo prsný postroj vo výraznej farbe odlišnej od farby jeho srsti.

Z vykonaného dokazovania mal prvostupňový súd preukázané, že obžalovaní nevyhodnotili, či majú splnené zákonné podmienky na usmrtenie predmetných psov. Okresný súd podrobne uviedol na str. 18 až 19 napadnutého rozsudku hodnotenie postupu obžalovaných, ktoré je zrejmé, a bez akýchkoľvek pochybností vzhľadom na vykonané dôkazy.

Predmetné psy nebolo možné vyhodnotiť ako túlavé psy a agresívne, vzhľadom na výpovede svedkov vyššie uvedených a závery znalkyne ad hoc B. H. G. a znalca z odboru veterinárstvo – kynológia M. G. C. J..

Obžalovaní nemali splnenú ani podmienku dodržania vzdialenosti 200 m od najbližšej pozemnej stavby, vzhľadom na závery znaleckého posudku znalca z odboru stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby, odhad hodnoty nehnuteľnosti a odhad hodnoty stavebných prác M. N. G., ktorý označené objekty č. XX, X, XX, XX, XX, XX P. XX E., že sú stavbami podľa § 43 ods. 1 Stavebného zákona a zároveň sa jedná o pozemnú stavbu podľa § 43a ods. 2 Stavebného zákona.

Umiestnenie jednotlivých stavieb uvedených pod č. 10 bola od miesta označeného pod č. X-X od 142,07 m až po 150,25 m, objektu č. XX bola určená vzdialenosť od miesta činu označeného pod č. X P. X od 143,06 m až po 153,93 m, objektu č. XX od miesta činu bola určená vzdialenosť od 167,37 m až po 172,44 m a tak ďalej, ako je to uvedené v napadnutom rozsudku na str. 13 a 14.

V tomto smere ani odvolací súd neuveril tvrdeniam obžalovaných, že je absurdné od členov poľovníckej stráže požadovať, aby poznali každý objekt nachádzajúci sa v poľovnom revíri. Túto námietku obžalovaných odvolací súd neakceptoval, keďže obžalovaní sú dlhoročnými členmi poľovníckeho

združenia, obžalovaný B. je dokonca jeho predsedom, pričom poľovný revír je v ich bydlisku, kde celú oblasť dobre poznajú, zvlášť, keď skutok sa stal v blízkosti lyžiarskeho strediska Polomka, ktoré je rekreačnou a relaxačnou oblasťou verejnosti dostupnou a známou. Preto sa obžalovaní nemôžu vyhovárať, že o miestnych objektoch nič nevedeli.

Podľa § 378 ods. 1 Tr. zák., v znení účinnom do 31.10.2020, kto

- a) týra zviera, hoci bol za obdobný čin v predchádzajúcich 12 mesiacoch postihnutý, alebo za taký čin v predchádzajúcich 24 mesiacoch odsúdený,
- b) týra zviera zvlášť krutým a surovým spôsobom,
- c) utýra zviera,

potrestá sa odňatím slobody až na 2 roky.

Podľa § 378 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 31.10.2020, odňatím na 1 rok až 5 rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- a) na viacerých zvieratách,
- b) verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom,
- c) na zvierati osobitne chránenom zákonom alebo
- d) závažným spôsobom konania.

Podľa § 22 ods. 2 písm. b) zákona o veterinárnej starostlivosti, zakazuje sa týranie zvieratá, ktorým je každé konanie okrem odôvodneného zdravotného a schváleného postupového dôvodu, ktorým sa usmrť zviera bez primeraného dôvodu podľa ods. 5 tohto zákona.

Podľa § 25 ods. 5 písm. c) zák. č. 39/2007 Z.z. o veterinárnej starostlivosti, primeraným dôvodom na usmrtenie zvieratá je usmrtenie zvieratá v schválenom postupe.

Podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., kto zničí, poškodí alebo urobí neupotrebitelnou cudziu vec a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na 1 rok.

Objektom trestného činu poškodzovania cudzej veci je vlastnícke právo (konkrétne neporušenosť a použiteľnosť veci). Predmetom útoku je cudzia vec.

Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva v tom, že páchatel vec zničí, poškodí, alebo urobí neupotrebitelnou, pričom môže ísť aj o opomenutie takého konania, na ktoré bol páchatel podľa okolností a svojich osobných pomerov povinný (§ 122 ods. 1 Tr. zák.).

Podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266,- Eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstónásobok takej sumy. Tieto hľadiská sa používajú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

Podľa § 130 ods. 1 písm. a) Tr. zák. vecou sa na účely tohto zákona rozumejú hnuiteľná vec alebo nehnuteľná vec, byt alebo nebytový priestor, zviera, ak z jednotlivých ustanovení tohto zákona nevyplýva nič iné.

Vzhľadom na vyššie uvedené a vykonané dôkazy prvostupňový súd správne uznal obžalovaných vinnými z prečinu týrania zvierat podľa § 378 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b) Tr. zák. v znení účinnom do 31.10.2020 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., keďže spoločným konaním utýrali zviera (za týranie sa považuje aj usmrtenie zvieratá bez primeraného dôvodu, ako to bolo v tomto prípade) a čin spáchali verejne a na mieste verejnosti prístupnom. Súčasne spoločným konaním zničili cudziu vec a spôsobili tak na cudzom majetku malú škodu.

Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaného C. D., že nevie prečo je odsúdený, keď nestrieľal, ani nemal so sebou zbraň, je nutné poukázať, že obžalovaný D. sa predmetného konania dopustil formou spolupáchateľstva v zmysle § 20 Tr. zák., pretože konkludentne súhlasil s tým, čo povedal a vykonal obžalovaný B.. Nevzniesol žiadnu námietku, že takto konať nebude, ale plnil pokyny obžalovaného B. bez výhrad. Preto zodpovedá, napriek tomu, že nestrieľal, rovnako ako jeho spolupáchateľ strieľajúci obžalovaný B..

Mieru jeho zavinenia však súd posúdil rozdielne oproti obžalovanému B. a uložil mu za jeho konanie miernejší trest. Výrok o vine v napadnutom rozsudku prvostupňový súd podrobne odôvodnil na stranách 14 až 19 napadnutého rozsudku, s ktorými závermi sa krajský súd plne stotožnil a v podrobnostiach na ne poukazuje.

Naproti tomu sa odvolací súd nestotožnil s uloženými trestami oboch obžalovaných. V tomto smere vyhovel prokurátorovi, pokiaľ ide o priznanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., keďže obžalovaní sa dopustili viacerých trestných činov tak, ako je to uvedené vo výroku o vine v napadnutom rozsudku. Teda okresný súd pri ukladaní trestu oboch obžalovaných mal aplikovať aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. a v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zák. bol u obžalovaných zistený rovnomerný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, napriek tomu odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na osoby obžalovaných, ktorí doposiaľ viedli riadny život a v ich osobách sa nejedná o nebezpečných páchatel'ov napriek ich konaniu z hľadiska individuálnej a v podstate aj generálnej prevencie, nie je potrebné obžalovaných trestať prísnejšími podmienenými trestami. Odvolací súd pri ukladaní trestov vzal do úvahy aj tvrdenie obhajoby, že obžalovaní majú zadržané zbrane viac ako 3 roky, čo je pre nich ďalší postih v súvislosti s trestným konaním.

Z uvedeného dôvodu krajský súd v napadnutom rozsudku zrušil výrok o treste u oboch obžalovaných a v časti vyhovel prokurátorovi v súvislosti s priťažujúcou okolnosťou podľa § 37 písm. h) Tr. zák. a uložil oboch miernejšie peňažné tresty u obžalovaného B., ako strelca, vo výmere 1.000,- Eur s uložením náhradného trestu pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený vo výmere 2 mesiace.

Obžalovanému D. ako spolupáchateľovi uložil rovnaký peňažný trest vo výmere 200,- Eur ako mu bol uložený prvostupňovým súdom, ale s uložením náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 1 mesiac, keďže uložený náhradný trest prvostupňovým súdom vo výmere 2 mesiace bol neprimeraný k výmere peňažného trestu vo výške 200,- Eur.

Takto uložené tresty považuje krajský súd za primerané a zákonné, vyhovujúce požiadavkám pre individuálnu a generálnu prevenciu.

Vo vzťahu k námietkam obhajoby týkajúcich sa procesného postupu prvostupňového súdu, k tomu je potrebné uviesť, že prvostupňový súd oboch obžalovaných poučil o ich právach v zmysle §§ 34, 121 a 257 Tr. por. Obžalovaný B. bol na hlavnom pojednávaní dňa 02.02.2023 vypočutý bez prítomnosti obžalovaného D., pričom prítomní boli obhajcovia obžalovaných a okresný prokurátor, ktorí kládli otázky vypočúvaným osobám. Odvolací súd nespochybňuje tvrdenie obhajoby, že obžalovaný D. nebol oboznámený s výpoveďou obžalovaného B., čo však obhajoba nenamietala v priebehu celého dokazovania. Pokiaľ ide o námietky obžalovaných týkajúce sa abstinencie poučenia svedkov pred ich výsluchom na hlavnom pojednávaní, tie nezodpovedajú skutočnosti. Svedkovia vypočutí pred súdom boli pred výsluchmi riadne poučení v zmysle § 131 Tr. por. a nasl. a títo následne zložili aj prísahu v zmysle § 265 ods. 2 Tr. por. Tieto skutočnosti vyplývajú zo zápisníc z hlavného pojednávania a zvukového záznamu.

Po výsluchu svedkov (s výnimkou svedkyne M. B. J.) a po výsluchu znalcov bolo súdom prvého stupňa umožnené obžalovaným, pokiaľ boli prítomní pri ich výsluchu, klásť svedkom a znalcom otázky, ako aj vyjadriť sa k prečítaným svedeckým výpoveďiam svedka poškodeného B. H. a svedka B. G.. Obžalovaným bolo tiež umožnené vyjadriť sa aj k listinným dôkazom s výnimkou odpisu registra trestov, výpisov z ústrednej evidencie priestupkov MV SR a správou o povesti na obžalovaných, avšak bezprostredne po ich prečítaní sa súd obžalovaných dopytoval, či majú návrhy na doplnenie dokazovania.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky týkajúce sa pomeru svedkov k obžalovaným a stranám - svedkovia vypočutí na hlavnom pojednávaní (s výnimkou svedka M. C. H. a M. B. A., ktorých výsluch ako svedka až na hlavnom pojednávaní navrhla vypočuť obhajoba), už boli vypočutí aj v prípravnom konaní, kde boli uvedené skutočnosti zisťované a tieto neboli žiadnym dôkazom vyvrátené ani na hlavnom pojednávaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené potom je potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie procesných pravidiel spôsobuje závažné porušenie práva na obhajobu. Navyše sama obhajoba na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom nevzniesla žiadnu námietku porušenia práv obžalovaných uvedených v písomnom odvolaní obžalovaných, čakala na výsledok trestného konania, a keďže nebola spokojná s výsledkom trestného konania, začala namietat' porušenie práv na obhajobu. Takýto postup obhajoby odvolací súd neakceptoval a odvolacie námietky v tomto smere vyhodnotil ako účelové, ktoré mali zvrátiť už vyhlásený napadnutý rozsudok.

Z vyššie uvedených dôvodov senát krajského súdu rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.